

Recensie de Volkskrant ★★ ★ Boni de musical

Met vurig ensemblespel wordt in 'Boni – De musical' de Surinaamse verzetsheld Boni in ere gehouden

Gloedvol en krachtig spel worden in de speelse regie van Stanley Burleson afgewisseld met vrolijke kwinkslagen. Al is er in alle veelheid soms weinig ruimte om personages uit te diepen.

Urvin Monte speelt de titelrol in 'Boni – De musical'. Beeld Annemieke van der Togt

'A busi e krey', zingt verzetsstrijder Boni, het oerwoud huilt. Zijn twee medestrijders Baron en Jolicoeur liggen dood op de grond. In zijn strijd voor vrijheid en gelijkheid verloor Boni zijn vrienden uit het oog. Een leger van achthonderd man heeft ze overrompeld en vermoord.

Het is een ontroerende scène, tegen het eind van *Boni – De musical*. Boni (gespeeld door Urvin Monte) was de zoon van een tot slaaf gemaakte vrouw, die door haar plantage-eigenaar werd verkracht en tijdens haar zwangerschap het oerwoud in vluchtte. In een vloeiende, filmische montage zien we de gewelddadige onderdrukking, haar moedige vlucht, de bevalling: Boni wordt geboren in vrijheid en zal vanuit de Surinaamse binnenlanden altijd voor die vrijheid blijven strijden. 'Zorg dat het vuur nooit dooft', zingt zijn moeder hem toe.

In deze spannende nieuwe musicalproductie staat het levensverhaal van de Surinaamse verzetsheld Boni (circa 1730-1793) centraal. Componist Norman van Geerke combineert

vintage musicalsongs met gospel, r&b, snelle spoken word en zelfs een heuse rapbattle: als Boni probeert Bambi (Juneoer Mers) te overtuigen zich aan te sluiten bij zijn strijders dissen ze elkaar met zichtbaar plezier de tent uit. Die speelsheid, waarin gloedvol en krachtig spel wordt afgewisseld met vrolijke kwinkslagen, is een grote kwaliteit van deze regie van Stanley Burleson.

De focus van het script van Lars Boom ligt op de anekdote, waardoor er soms weinig ruimte is om personages uit te diepen. Potentieel interessante verhaallijnen, zoals de relatie tussen Boni en Afiba (krachtig vertolkt door Melissa Kanza) of zijn voorwaardelijke vriendschap met Bambi, blijven daardoor aan de oppervlakte.

Boni krijgt pas diepte als zijn twee kompanen hem actief bevragen en hem confronteren met zijn trots. 'Ga maar', roept Boni ze toe, 'ik heb niemand nodig'; een stuiptrekking die onmacht verradt. Het maakt de tot dusver behoorlijk mythische Boni menselijk, want feilbaar.

'Boni – De musical' Beeld Annemieke van der Togt

Dat de ritmische dialogen tussen de songs soms aan dwangrijm lijden (victorie-verdorie, tirannie-Boni), wordt gecompenseerd door het fijne acteerwerk. Over de linie speelt iedereen met vuur, humor en compassie. In de karikaturale en heerlijk ijdele manier waarop Juan Wells gouverneur-generaal 'Dé Friderici' vertolkt, ligt inherente kritiek besloten op de witte onderdrukker. Hij heeft in deze rol de lachers op zijn hand, net als Xavier Molijn, die een bij vlagen droogkomische, maar liefdevolle Jolicouer neerzet.

Speciale vermelding verdient bovendien het prachtige kostuumontwerp van Meredith Joeroeja en Ilse Vermeulen, met typische Surinaamse elementen zoals de Tembe art, het Afaka-schrift en de kleurrijke, geweven pangi-doeken.

Meer dan op individuele prestaties, vaart deze musicalproductie vooral op het prachtige samenspel, waarin spel, zang en dans op hybride wijze samenvallen. In elk ensemblelid flakkert iets van het vuur van Boni, en zo houden ze hem, nog altijd, in leven.